

Imposibila speranță

Ștefan Doroftei Doimneanu

Am vrut să te îmbrățișez. N-am reușit;
Bizar e sufletul când o ia razna,
Chemându-te țișând, deodat' a răgușit
De l-a atins frisoanele și cazna.

Am vrut în noi să te cuprind. Nu am putut;
Privirea mea s-a strangulat în lacrimi,
Pe buzele-mi de lut ardea un mic sărut
Dar mă opreau vânturile din patimi.

Am vrut să-ți spun că te doresc. Cu pas abil
Pe vocea mea călcau munți de tăcere,
Strivit de gânduri, părea chiar imposibil
Tristeții să îi farmec complăcere.

Am vrut să plâng în ochii tăi. Nu m-ai primit;
Parcă te-ai rupt total de clipa noastră...
Și eu și tu greșind, în noi am pătimit
Privind umbra iubirii din fereastră.

Ți-am scris despre durere mea. Dar te-am găsit
Plângând ușor în altă nostalgie...
Încerc să-ți spun adio, dar parcă mi-e ursit
Să te iubesc oricum și pe vecie.

Și nu voi renunța la vis. Mă voi lupta
Cu demonii ce-n noi își au sălașul,
Pe podul dărâmat mereu voi aștepta
Să-l reclădești și eu să-ți fiu părtașul.

10.07.2019